

Prædiken til 5 se påske. Christiansfeld 2018

DDS 61 / 334 (Kirkebøn)

Joh 17, 1-11: Sådan talte Jesus; og han så op mod himlen og sagde: »Fader, timen er kommet. Herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig, v2 ligesom du har givet ham magt over alle mennesker, for at han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. v3 Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus. v4 Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre. v5 Fader, herliggør mig nu hos dig med den herlighed, jeg havde hos dig, før verden var til. v6 Jeg har åbenbaret dit navn for de mennesker, du gav mig fra verden. De var dine, og du gav dem til mig, og de har holdt fast ved dit ord. v7 Nu forstår de, at alt, hvad du har givet mig, er fra dig. v8 For de ord, du gav mig, har jeg givet dem, og de har taget imod dem, og de har i sandhed forstået, at jeg er udgået fra dig, og de er kommet til tro på, at det er dig, der har udsendt mig. v9 Jeg beder for dem; ikke for verden beder jeg, men for dem, du har givet mig, for de er dine; v10 alt mit er dit, og dit er mit, og jeg er herliggjort i dem. v11 Jeg er ikke længere i verden, men de er i verden, og jeg kommer til dig. Hellige fader, hold dem fast ved dit navn, det du har givet mig, for at de kan være ét ligesom vi.

Afdøde domprovst Poul Schou fortæller i sin erindringsbog om sin bedstefar. Som dreng ville Poul Schou gerne være sammen med sin bedstefar, og en dag så han ham sidde på en bæk nederst i haven. Han ville så overraske den gamle mand, og listede sig ind på ham bagfra. Pludseligt hørte han sin bedstefar tale med nogen, og det virkede underligt, for der var ingen andre at se i nærheden. Han listede endnu nærmere, men der var stadig ingen at se i nærheden af bedstefar. Pludselig kunne han høre at det var Gud, bedstefaderen talte med. Og så listede drengen stille væk igen – man skal ikke forstyrre en mand, der beder. Siden den dag, fortæller Poul Schou, gik han aldrig forbi den bæk uden at tænke på at her havde bedstefar siddet og talt med Gud. Det var næsten som at være på hellig grund.

I søndagens evangelium er vi på hellig grund. Her taler Jesus med den evige Gud.

Her er det ikke et almindeligt menneske, der beder – her er det Jesus Kristus, den levende Guds søn, der beder til sin far i Himlen. Den sidste aften.

Så får vi altså et indblik i hvordan Guds søn beder; hvad han beder om. Vi er på hellig grund.

Når man beder til Gud, så er det alvor – med mindre man da som farisæerne beder for at blive lagt mærke til af andre – men bortset fra det, så er bøn alvor. Det kommer fra hjertet. Som man beder, sådan er man.

Nu skal vi i dag få lov at se ind i Jesu hjerte gennem hans bøn. Så lærer vi Jesus at kende, som han er.

Tre ting beder han særligt om, .

1)Først så beder han: ”Fader, herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig” – det er en bøn om at mennesker måtte få øjnene op for Jesu herlighed. At folk måtte se Jesus i hans herlighed.

Det var ikke en bøn, Jesus bad for sin egen skyld.

Det var ikke for selv at få ære og anseelse. Nej, slet ikke.

Han havde selv givet afkald på sin himmelske herlighed, da han julenat lod sig føde på denne jord, som et menneske, i en stald. Så det var ikke for sin egen skyld han bad – ”herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre **dig**”. Det var Guds ære, Jesus ville fremme.

Det var for at fremhæve Guds herlighed, at han bad.

Det var for vores skyld han bad. At vi må øjnene op for den virkelighed, at der er en stor og herlig Gud, som har skabt os – og som vil være vores far.

Og vejen til at se Guds herlighed går gennem Jesus.

Jesus er den eneste, der kan forene os med Gud og give os evigt liv, derfor er det afgørende at kende ham .

Alle her i landet kender Jesus af navn . Men én ting er at kende Jesus af navn – noget andet er at følge ham, og det lærer vi først, når vi ser et glimt af hans herlighed.

Igennem Jesu ord og Jesu gerninger, som vi læser om dem i Bibelen, lærer vi Guds kærlighed at kende. . Jesus er Guds tolk på jorden, spejlet af Guds kærlighed på jord.

Når folk dengang så Jesu magt over sygdomme og lidelse, så så de Guds herlighed – for de så hvad Guds almagt betyder.

Når folk så Jesu kærlighed til udstødte – og hans tilgivelse mod dem, der kom på afveje – så så de Guds herlighed, for de så hvor omfattende Guds kærlighed er.

Da han til sidst – kort tid efter at han bad denne bøn – blev pisket og hang på korset for vores skyld, da var det det største udtryk for Guds kærlighed til os. Tænk, hvilken herlighed, at han ville ofre alt for os.

Og påskemorgen, da rejste Gud ham op fra de døde. Da viste Gud sin herlighed ved at lade Jesus opstå, og når det går op for os, så bliver det med Jesus ikke mere bare noget, vi har lært engang og teoretisk ved. Nej, så får man lyst til at følge ham og tjene ham. Ja, der er intet bedre end at tjene ham, der har gjort alt for os.

Og først da når vi vores bestemmelse som mennesker, når vi i troen får fællesskab med ham, vores Frelser og gennem ham bliver forenet med Gud Fader, vor Skaber.

Når vi bøjer i dag os for Gud, ærer ham med vores ord, med vores gerninger, vores liv – da er vi der hvor vi dybest set skal være.

Ved forberedelsen til at skulle prædike i dag, i dette kirkelokale, gik mine tanker til alle dem, der igennem over 200 år har samledes netop her, fordi de gerne ville ære Gud med deres liv. Jeg er i mit arbejde som kirkehistoriker gang på gang blevet mindet om den store betydning Brødremenigheden har haft, ude og hjemme. Hvor meget det betød, at nogle støttede op om menighedsarbejdet og missionsarbejdet, fordi de gerne ville ære Jesus og gøre ham kendt. To eksempler blandt mange:

Når folk kommer fra hele verden til Assistens kirkegård og ser Søren Kierkegaards grav, så læser de en inskription, der tydeligt bærer præg af den arv, vores store filosof havde med fra sin opvækst i Brødremenigheden:

*Det er en liden Tid,
saa har jeg vunden,
saa er den ganske Strid
med eet forsvunden,
saa kan jeg hvile mig i Rosensale
og uafladelig med Jesus tale*

Og H C Andersen skrev en historie om Verdens Dejligste Rose, og når frem til at den dejligste rose i verden er den største kærlighed – og den findes hos Jesus. Han slutter sin historie sådan: *og barnet satte sig ved sengen og læste af bogen om ham, der hengav sig selv til korsets død for at frelse menneskene, selv de ufødte slægter. "Større kærlighed gives der ikke!" og dronningens kinder blev så store, så klare, thi hun så fra bogens blade løfte sig verdens dejligste rose, billedet af den, som fremsprang fra Kristi blod på korsets træ.*

når vor store digter H C Andersen sådan kunne fremhæve Jesu herlighed, hang det dybest også sammen med en arv fra Brødremenigheden, hvor nogle mennesker var blevet sat i gang med at vidne om Frelserens herlighed.

”Fader, herliggør din søn, for at Sønnen kan herliggøre dig for at han kan give evigt liv til alle, du har givet ham”- Jesus bad ikke sådan for sin egen skyld, men han bad for vores skyld, at vi ved troen må få del i Guds frelse – og han bad for Guds skyld, for at Gud må få den ære, Han fortjener.

Nu har vi gennem hans første bøn fået et blik ind i Jesu hjerte. **Men samtidigt kan vi også af hans bøn lære, hvordan vi selv skal bede.** Hvad der er vigtigt for os at bede om. Ja, hvad der i det hele taget er vigtigt for os som mennesker.

Vi kan bede om så mange ting, fordi vi har så mange ønsker og så mange bekymringer.

Og vi har lov til at lægge alle ting frem for Gud i vores bøn – heldigvis må vi bede Gud om alt.

Men gennem ordet her i dag lærer vi at vi ikke kun skal bede om vores dagligdags ting, men sætte noget andet først – vi skal bede om hvad andre mennesker har brug for – for sådan bad Jesus.

Vi skal bede om hvad der ærer Guds navn, for sådan bad Jesus.

Om ting, der har værdi for evigheden, for sådan var det i Jesus bøn.

b) Den anden bøn Jesus bad lød: ”De er i verden, og jeg kommer til dig – hellige fader, hold dem fast ved dit navn”.

Jesu bøn stammer fra hans sidste aften, lige før hans korsfæstelse. Tiden var kommet, da disciplene, som han havde oplært, skulle klare sig uden ham.

Nu skulle *han* dø og fare til himmels, men *disciplene* skulle blive her på jorden. Her skulle de leve og virke, og derfor bad han for dem – bad om, at de måtte blive holdt fast ved *hans navn*.

Hvad er dette for et *navn*, de skal holdes fast ved? Hvad er Guds navn? Ja, i trosbekendelsen siger vi, at vi tror på **Gud Fader den almægtige, himlens og jordens skaber**. Det er en god sammenfatning af Guds navn, og det er altså det navn, disciplene gerne skulle blive holdt fast ved.

Midt i de vanskeligheder disciplene ville komme til at møde på denne jord, skulle de holde fast ved at Gud var deres **fader**, netop deres far. Det stod fast, hvad end de kom til at møde – som vi synger: Om han tager/ om han giver/ samme fader han dog bliver. Gud er den samme kærlige far, hvad end der sker på denne jord.

Og når det ser sortest ud, så må vi også holde fast ved den del af hans navn, der siger at han er almægtig. For ham er ingenting umuligt, selvom det ser umuligt ud for os.

Hans navn er jo: Himlens og jordens skaber. Skulle han, der formåede at skabe Himmel og jord, ikke også kunne finde en udvej ud af dine og mine vanskeligheder?

Jo, Men faren er for os, at når de svære tider kommer så glemmer vi alt om Gud og hans magt og mister modet. Derfor bad Jesus for sine disciple om, at de måtte blive holdt fast ved Guds navn. Holdt fast, at Gud er Fader, og Almægtig og Skaber.

Jesus bad **ikke** om at disciplene måtte blive forskånet for sygdom og modgang. Det er ingen mennesker der bliver her på den faldne jord, Og Jesus vidste at disciplene slet ikke ville blive forskånet for den slags.

Men netop derfor bad han om at de midt i det alt sammen måtte blive bevaret ved Guds navn. Så ville de blive båret igennem . Gud er jo GUD.

Nu har vi gennem hans anden bøn fået et dybere indblik i, hvad Jesus bad om. Og af det kan vi **lære, hvad vi selv skal bede om**.

Heller ikke vi skal bede om at undgå modgang og problemer, men vi må bede om for os selv og andre, at vi midt i det svære vi kommer til at møde, dog må blive bevaret ved Guds navn – i troen på ham som den Almægtige, sådan vi kan stole på at der altid er en udvej.

Og en dag er vores tid på jorden forbi, og så venter regnskabsdagen med dommen over vores liv. Den dom kan vi ikke bestå i vores egen kraft, for vi har ikke levet vort liv efter Guds vilje, Guds bud.

Men der er en Frelser, Jesus Kristus, Guds søn – når du følges med ham gennem livet, så vil du også få lov at følges med ham til dommen, og han har ved sin død og opstandelse sonet dine og mine synder.

Når du har en Frelser, så bliver du frelst på dommens dag.

Ja, når du følges med Jesus, som er livet, så **har** du allerede nu livet og du skal få lov at leve evigt på grund af Jesus, og sammen med Jesus. Han sagde jo selv: ***han kan give evigt liv til alle dem, du har givet ham. Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.***

Mennesker kan gøre sig mange tanker om det evige liv: Vil vi møde vore kære? Vil der være sådan og sådan?

Af Jesus får vi at vide. Hvad der er vigtigt at vide, nemlig JESUS er der.

Evigt liv er at have fællesskab med ham, som er selve livet.

For den, der i dag kender Jesus og hører ham til, er det evige liv allerede begyndt.

Og når den fysiske død kommer, så er det for et Guds barn, kun en overgang til noget bedre. Som barn gjorde det et stort indtryk på mig at læse bogen Onkel Toms hytte, hvor den gode gamle negerslave onkel Tom bliver ført bort fra sit hjem i Kentucky og ført bort til usle slavekår. Da hans gamle ejer til sidst har samlet penge nok sammen til at købe Tom tilbage, ligger han døende efter endnu en mishandling af den hvide slaveejer, men den gamle, troende slave trøster sin ven: Jeg rejser til et sted, der er bedre end selv Kentucky.

For et Guds barn KAN døden være en befrielse – noget man ser frem til, fordi den betyder at vi kommer til et sted, der er bedre end selv det bedste sted her på jord.

Døden er som der stod i Søren Kierkegaard salmevers:

*Det er en liden Tid, saa har jeg vunden,
saa er den ganske Strid med eet forsvunden,
saa kan jeg hvile mig i Rosensale
og uafladelig med Jesus tale*

Den herlige frelse må vi ikke gå glip af, ved at vi glider bort fra Frelseren. Mange farer og fristelser vil føre os væk fra Gud, hans ord, hans sandhed. Men det må ikke ske, for os, eller for andre – derfor må vi bede for os selv, for vore kære, for hinanden i menigheden, for de nye kristne i missionskirkerne: Fader, hold dem – hold os – fast ved dit navn.

3) Den tredje bøn, Jesus bad, var bønne om at disciplene efter hans bortgang måtte være en enhed. ”Hellige Fader hold dem fast ved dit navn, for at de kan være eet ligesom vi” – det beder Jesus også om for flokken han nu snart skal forlade.

Han beder altså **ikke** om at de vil få succes og blive talrige. Nej, at de må forblive en enhed. Hvorfor nu det?

Jo, for det er menneskets dybe bestemmelse, at vi skal leve i fællesskab med andre mennesker. Dertil er vi skabt. Det er ikke godt for mennesket at være alene, derfor er vi skabt til fællesskaber – i vores biologiske familie først, men dernæst også i den åndelige familie, som er den kristne menighed.

Meget blev ødelagt i menneskers indbyrdes forhold ved syndefaldet. Adam gav Eva skylden. Kain slog sin bror ihjel. Fællesskaber blev nedbrudt og lige siden har strid og splid hærget menneskets indbyrdes relationer og fællesskaber her på denne jord.

Men Jesus kom for at råde bod på alle synders onde følger. For at føre os tilbage til den oprindelige tilstand med kærlighed og fælleskab. Ved ham kan vi have fred med Gud – og ved ham får vi lov at være en del af den kristne menighed på jorden.

I livets modgang så kan Gud velsigne os, så modgangen opvejes af den fred, man har i hjertet og af det kærlighedens fællesskab, som man oplever i den kristne menighed.

Også denne tredje bøn kan være **et forbillede for vores bøn.**

Guds folk er pr definition et fællesskab for alle Guds børn; uanset alder, hudfarve, baggrund, materielle vilkår, politiske sympatier. Ved troen er vi alle børn hos Gud - i lige høj grad elsket af Gud. Derfor bør menigheden på jorden også være en enhed, trods vore forskelligheder.

Også i dag er det vigtigt at bede om og arbejde for det kristne fællesskab og en indbyrdes kærlighed i menigheden. Nogle steder oplever kirken tunge tider, men hvis vi bliver bevaret som en enhed kommer man også igennem de tunge tider.

Hvor de kristne ikke er et men strides og splittes i grupper, der bekæmper hinanden, så ødelægges der meget. Når der sker at en ellers god menighed eller en kristen forening deler sig i to på grund af strid – der ender det gerne med at der faktisk bliver tre grupper: Den ene gruppe, den anden gruppe + en tredje gruppe, der består af folk der i frustration og skuffelse trækker sig helt bort fra ethvert menighedsfællesskab.

Derfor er det så vigtigt at vi beder om at vi må være eet, og må blive det i stadigt højere grad. Eet i tro og eet i kærlighed, i vores egen menighed og i Guds kirke som helhed.

Sådan bliver vi selv bevaret, og sådan vokser vi.

Jesus bad for os den sidste aften om de tre ting: At Guds navn måtte blive herliggjort; at disciplene måtte blive bevaret hos Gud og at disciplene måtte blive ved med at være en enhed.

Jesus bad – og han beder stadig for os, og vi får selv lov til at træde frem for den hellige Gud i Jesu navn. For Gud er ingenting umuligt, derfor er der store perspektiver i at bede.

Vi må have lov at træde ind på hellig grund, for vi må også - som Poul Schous bedstefar – sidde og tale med Gud i bøn.